

IMMANUEL – JUMALA MEIDÄN KANSSAMME

Matt. 1:18-24

18. *Jeesuksen Kristuksen syntyminen tapahtui näin. Kun hänen äitinsä Maria oli kihlattu Joosefille, hänen huomattiin ennen heidän yhteenmenoaan olevan raskaana Pyhästä Hengestä.*

19. *Joosef, hänen miehensä, oli hurskas eikä tahtonut saattaa Mariaa julkiseen häpeään. Hän aikoi siksi salaisesti hylätä hänet.*

20. *Kun hän tätä ajatteli, hänelle ilmestyi unessa Herran enkeli, joka sanoi: "Joosef, Daavidin poika, älä pelkää ottaa luoksesi Mariaa, vaimoasi, sillä hänessä siinnyt on Pyhästä Hengestä.*

21. *Hän on synnyttävä pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on va-
pahtava kansansa heidän synneistään."*

22. *Tämä kaikki tapahtui, että kävisi toteen, mitä Herra oli puhunut profeetan kautta:*

23. *"Neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja hänelle annetaan nimi Immanuel", mikä on käännettynä: "Jumala meidän kanssamme."*

24. *Herättyään unesta Joosef teki niin kuin Herran enkeli oli käskenyt ja otti vaimonsa luokseen. Hän ei kuitenkaan yhtynyt tähän ennen kuin hän oli synnyttänyt pojan. Hän antoi pojalle nimen Jeesus.*

Oletko vapaa?

Oletko vapaa? Tai haluaisitko olla vapaa. Oletko päässyt tuntemaan Jumalan? Tiedätkö tien Hänen luokseen? Kaipaako sydämesi jotain enemmän, kuin mitä tämä päivittäinen harmaa arkielämä tarjoaa?

Moni unelmoi paratiisisaaresta. Joku toinen onnen potkuista ja suuresta menestyksestä. Monet ovat jo ajat sitten unelmiinsa pettyneet. Tätäkö tämä kaikki lopulta olikin?

Mutta on niitäkin, jotka eivät ole luovuttaneet. He saattavat tehdä ällistyttävän kokosydämisiä yrityksiä löytää todellinen elämä, ELÄMÄ isoilla kirjaimilla, niin kuin eräs menevä luokkatoverini asian ilmaisi.

Jumala puolellamme vai meitä vastaan?

On myös niitä, jotka haluaisivat yhdessä Jeesuksen opetuslapsi Filippuksen kanssa edes vilaukselta nähdä itse Isän Jumalan. He tajuavat, että mikään muu ei lopultakaan voi heidän janoavaa ja rauhatonta ja tyhjää sydäntään täyttää, kuin elävän Jumalan tunteminen. Samalla he kokevat kärsivän Jobin kanssa, miten Jumalan luo kulkeva tie on kuin täysin tukossa. Universumin huimaavan suuruuden ja ihmisen pienuuden ja moninaisen pahuuden tajutessaan he saattavat kokea ei vain mahdottomuutta löytää tietä Jumalan luo, vaan jopa sitä, että vaikka tie Jumalan luo aukeaisikin, vastassamme olisi käsittä-

mätön pyhyys ja pelottava tuomio. He kokevat itsessään sellaisen pimeyden, että heille ei oikeastaan juolاهدakaan mieleen ajatus siitä, että Jumala olisi meidän kanssamme ja meidän puolellamme. Päinvastoin he kauhistuvat Jumalan pyhyden edessä syntisyyttä. He eivät voi muuta kuin kauhistua Jumalan kirkkauden nähdessään, niin kuin Jeesaja aikanaan tai niin kuin paimenet Betlehemin kedolla. Eihän pyhä Jumala voi olla syntisten puolella, pikemminkin Hän on meitä vastaan.

Jotain omasta syntiturmeluksestaan käsittänyt ihminen tajuaa, että hänen varsinainen ongelmansa ei ole maailman pahuus, ei moninainen kärsimys, ei edes sielunvihollisen rajut hyökkäykset, joilla hän viettelee meitä pimeyteen. Varsinainen ongelma on se, että syntisenä ihminen ei voi kestää Jumalan pyhyyttä, sillä Jumala vihaa syntiä ja siksi syntinen on Hänen vihansa alla.

Missä on tie pyhän Jumalan luo?

Eräs kristitty äiti, joka oli oppinut tuntemaan Jumalan pyhyden lisäksi Hänen käsittämättömän syvän armonsa ja laupeutensa, halusi kerran opettaa pienille lapsilleen, miten ihminen voi päästä Jumalan luo. Hän asettui seisomaan toiseen kerrokseen johtavien portaiden yläpäähän ja sanoi lapsille näin: ”Kuvitelkaa, että minä olen Jeesus. Miettikääpä, miten te pääsisitte tänne ylös Jeesuksen luo nousematta portaita tai kiipeämättä kaiteita myöden?” Aikansa mietittyään lapset antoivat oikean vastauksen: ”Pääsemme sinne, jos Sinä tulet ensin alas ja sitten viet meidät sylissäsi ylös!”

Rakkaus ajaa meitä takaa

Joulun sanomassa on kysymys juuri siitä, että huolimatta meidän syvästä turmeluksestamme, halustamme paeta Jumalan edestä pimeytemme ja jopa vihastamme Hänen totuuttaan kohtaan, Hän ei ole kääntänyt selkäänsä meille, vaan suuressa rakkaudessaan tuli meidän keskellemme. Joulussa on siksi kysymys rakkauden ihmeestä. Ihminen ei pysty rakastamaan muuta kuin sellaista mikä on rakastamisen arvoista, mutta Jumala äärettömässä hyvydessään osoittaa rakkautensa niille, joilla ei synnin tähden ole enää itsessään mitään arvoa: He ovat heikkoja, syntisiä, syyllisiä, jumalattomia, Jumalaa vihaavia.

Kuitenkin Hänen rakkautensa, jonka syvyys mitattiin Golgatan ristin uhrilla antaa tällaisille arvon, he saavat armon, ilon rauhan, pelastuksen ja iankaikkisen elämän lahjaksi. Hän antoi oman pyhän vihansa kohdistua ja tyhjentyä omaan Poikaansa Jeesukseen Kristukseen, jotta Hän voisi kääntää armolliset kasvonsa meihin päin. Jumala ei löytänyt meistä ainoatakaan tai pienintäkään syytä, miksi meidän pitäisi saada armo, mutta Hän löysi oman Poikansa kärsimyksessä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa täyden syyn julistaa Jeesukseen turvaavat vanhurskaiksi, puhtiksi, Jumalalle kelpaaviksi ja ottaa heidät siksi ei vain syliinsä vaan antaa heille koko olemuksensa ihmeellisen elämän lahjaksi.

He saavat tulla Jumalan omiksi lapsiksi.

Ihmeiden ihme

Monet ovat ihmetelleet sitä tapaa, jolla Jumala tuli luoksemme. Hän ei tyytynyt vain tulemaan enkelien kaltaisessa hahmossa luoksemme. Olihan Hän toki vuosisatojen saatossa epälukuisia kertoja enkelienkin kautta kansalleen puhunut ja ilmestynyt. Mutta Hän teki jotain paljon enemmän. Hän tuli meidän kaltaiseksemme, Hän tuli ihmiseksi. Hän ei menettänyt piiruakaan omasta täydellisestä jumaluudestaan, kun Hän syntyi Pyhän Hengen vaikutuksesta ihmiseksi. Mutta tuli aivan todelliseksi ihmiseksi. Missään vaiheessa täällä maan päällä vaeltaessaan, ristillä kärsiessään, ylösnoustuaan ja taivaaseen astuttuaankaan ei luopunut siitä armon ihmeestä, että Hän on todellinen ihminen ja kuitenkin 100% Jumala. Tänäkin hetkenä Isän oikealla puolella istuu ei vain Jumalan Poika vaan myös Ihmisen Poika. Täydellinen ihmisyyys täydessä jumaluudessa. Jeesus Kristus on ihmeiden ihme. Hänen olemuksensa edessä voimme vain kumartua, niin kuin tekivät kedon paimenet ja aikansa oppineimmat viisaat. Hänelle kuuluu kunnia ja kirkkaus aina ja iankaikkisesti.

Jumala kanssamme

Hän tuli meidän luoksemme, meidän **kaltaiseksemme** ja meidän **joukkoomme**. Hän tuli kuollakseen meidän **puolestamme** – kuolemankin tien Hän kulki, niin kuin ihminen sen kulkee. Hän kulki sen, niin kuin syntinen kuolee. Hän kuoli kuolemamme, syntiemme rangaistuksen. Hän joi Jumalan vihan maljan loppuun asti. Hän teki se, ettei meidän tarvitsisi kokea mitään siitä itse. Mutta lopulta Hän tulee uudestisyntymisen ihmeessä Pyhässä Hengessä **meidän sydämemme** sisälle asti. Jumala meidän kanssamme. Jeesus vastasi Filippuksen sydämen ikävään: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän!” Yhteys Jumalaan on elämää isoilla kirjaimilla, se on iankaikkista elämää.

Synnitön Uhrikaritsa

Armon ihmettä ja Jeesuksen olemuksen ihmettä ajatellessamme, neitseestäsyntyminen on luonnollisin mahdollinen tapahtuma Jumalan tulossa meidän luoksemme. Emme me toki siihenkään sisältyvää ihmettä voi ymmärtää, mutta sen perusteella tiedämme, että Jeesus tuli kaikessa meidän kaltaiseksemme paitsi siinä suhteessa, että Hänessä ei ollut syntiä. Hän oli se täydellinen Jumalan valitsema teurasuhri, joka saattoi ottaa kantaakseen meidän syntiemme rangaistuksen. Koska Hän oli synnitön, Hänen uhrinsa riitti peittämään ja poistamaan koko maailman syntivelan.

Joosef – miehen joulu

Ihmissilmälle Jumalan tulo ihmiseksi näytti mitä tavallisimmalta synnytykseltä. Maria oli toki saanut enkeli Gabrielilta ilmoituksen Jeesuksen sikiämisestä Pyhästä Hengestä. Kun hän kolmen kuukauden kuluttua palasi sukulaisensa Elisabethin luota Nasaretin ja koh-

tasi Joosefin, sulhasensa, niin toki hän kertoi Joosefille kaiken sen ihmeellisen, mitä oli nähnyt ja kokenut.

Mutta Joosef oli ensimmäisiä neitseestäsyntymisen epäilijöitä. Hänellä oli sekä Marian todistus että Jesajan saama lupaus siitä, että neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää Pojan, jonka nimi on Immanuel, Jumala meidän kanssamme. Jumalan sanan todistuksen ja Marian todistuksen olisi toki pitänyt riittää, mutta Herra tuntee hurskaimpiensakin uskon vaikeudet ja heikkouden. Siksi Hän antoi vielä kolmannen vakuutuksen unessa tapahtuneen enkeli-ilmestyksen kautta. Vasta se avasi Joosefin ymmärryksen tajuamaan jotain Jumalan ihmeellisestä puuttumisesta ihmiskunnan elämään. Ymmärrys vei sitten Joosefin kuuliaisuuteen, joka merkitsi sitä, että hän otti kokonaisvaltaisen vastuun perheestään.

Ymmärrys ja usko

Meillekään ei riitä vielä pelkkä ymmärtäminen, meiltäkin Herra kysyy kuuliaisuutta Sannalleen. Mutta ymmärryksen aukeaminen on äärimmäisen tärkeitä. Ei niin, että ymmärtäisimme ihmettä, vaan sen että nyt Jumala on toimimassa ja tekemässä jotain todella tärkeää ja suurta ja hyvää. Emme ole heiteltävinä, vaan Jumalan hyvissä käsissä ja Hänen suunnitelmassaan. Tämän ymmärtäminen vie iloiseen kuuliaisuuteen Herran sanaa kohtaan.

Tärkeintä meille on päästä ymmärtämään jotain ristin ja ylösnousemuksen salaisuudesta. Ylösnoussut Jeesus selittämällä selitti opetuslapsilleen ristin ja ylösnousemuksen merkitystä. Kun he sen tajusivat, he ymmärsivät, että Jumala itse oli heidän kanssaan. Pyhä Henki antoi heille sitten voiman lähteä kuuluttamaan Jumalan armon ihmettä kaikkialle maailmaan.

Hurskas mies ahtaalla

Toki Joosefilla oli myös toinen ongelma. Sen taustalla oli hänen hurskas vaelluksensa Jumalan edessä. Hän oli pienestä pitäen vaeltanut Raamatun opetusten mukaan. Hänelle raskaana olevan Marian kohtaaminen lienee ollut äärimmäisen raastava kokemus. Hän rakasti Mariaa syvästi, mutta uskollisuus Jumalaa kohtaan vaati häntä hylkäämään Marian, jonka raskautta hän ei siinä vaiheessa kyennyt vielä ymmärtämään Jumalan suurena ihmeenä.

Myös tähän vaikeuteen Herran lähettiläällä oli selkeä vastaus: ”Maria on Sinun vaimosi.” Avioliitto Marian kanssa merkitsi hänelle myös Jumalalta saatua tehtävää. Se tuli merkitsemään pakolaisuutta ja monia vaikeitakin vaiheita tyranniin hallitsemassa Israelissa. Myöhemminkin Joosef joutui ymmälleen Jeesuksen kasvattamisen kanssa, kun hän ei esimerkiksi ymmärtänyt Jeesuksen tehtävää tempelissä 12-vuotiaana. Mutta näiden vaiheiden keskellä Joosefille alkoi pikku hiljaa kirkastua, mitä merkitsi se, että Ihmisten

luo tullee Jumalalle, Immanuelille tuli antaa nimi Jeesus: "Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus, sillä hän on vapahtava kansansa heidän synneistään."

Jeesus – Jumala on vapauttaja

Joosefille kirkastui, että ihmisten varsinainen ongelma ei ole ulkoisen vapauden puute, vaan se, että synti sitoo ihmisen ja sen kautta Saatana pitää ihmisiä himojensa orjuudessa ja kuoleman pelossa. Synti ei ole vain pahoja tekoja tai hyvien puutetta, se on järkyttävällä voimalla ihmisiä sitova turmiovalta, jonka alta ihmisen omat ponnistelut eivät auta mitään. Jokainen oma yritys vie ihmistä syvemmälle synnin syövereihin, sillä synnin varsinainen olemus on juuri ihmisen kuvitellussa itse riittävydessä ja sen vuoksi tapahtuvassa selän kääntämisessä Jumalalle. Vain Jeesus kykeni lopulta Joosefinkin vapauttamaan elävään yhteyteen Jumalan kanssa.

Joosef sai monia vuosia elää samassa kodissa ihmiseksi tulleen Jumalan kanssa ja kokea, miten yhteys Jumalaan, Jumala meidän kanssamme, antaa meille lopullisen vapauden.

Vapaus synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta

Jeesus vapauttaa meidät synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta. Hän vapauttaa synnistä meidät viemällä meidät ensin kohtaamaan totuuden itsestämme ja julistamalla sitten oman uhrinsa tähden 100% anteeksiantamuksen. Hän vapauttaa synnin vallasta vuo-dattamalla Pyhän Henkensä sydämiimme uudeksi voimaksi sydämässä asuvan syntisen luontomme pitämiseksi aisoissa ja elämään rakkaudessa. Lopulta Hän antaa uuden ylösnousemusruumiin, jossa ei ole enää mitään jälkeäkään synnistä.

Jeesus vapauttaa kuoleman syyttävästä vallasta anteeksiantamuksellaan, kulkee kanssamme ajan viimeisellä rajalla ja on vastassa toisella puolella ja pukee lopulta omansa ylösnousemusruumiiseen.

Jeesus vapauttaa Saatanan syyttävästä voimasta, varjelee omiaan uskossa ja lopulta syöksee Saatanan ikuiseen tuleen.

Jumala on kanssamme, Hän on puolellamme silloinkin, kun Hänen kansaansa vainotaan tai viedään marttyyrien tietä:

31. Mitä me tähän sanomme? Jos Jumala on meidän puolellamme, kuka voi olla meitä vastaan? 32. Kun hän ei säästänyt omaa Poikaansaakaan, vaan antoi hänet ristiinnaulittavaksi kaikkien meidän puolestamme, kuinka hän ei meille lahjoittaisi kaikkea muutakin hänen kanssaan? 33. Kuka voi syyttää Jumalan valittuja? Vanhurskauttaja on Jumala. 34. Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on kuollut, onpa herätettykin. Hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän

puolestamme. 35. Kuka voi meidät erottaa Kristuksen rakkaudesta? Tuskako, vai ahdistus, vai vaino, vai nälkä, vai alastomuus, vai vaara, vai miekka? 36. Onhan kirjoitettu: "Sinun tähtesi meitä surmataan kaiken päivää, meitä pidetään teuraslampaina." 37. Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton hänen kauttaan, joka on meitä rakastanut. 38. Minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, eivät enkelit, eivät henkivallat, ei mikään nykyinen eikä mikään tuleva, eivät voimat, 39. ei korkeus, ei syvyys eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme. (Room. 8:31-39)

Rouva Satoon tie

Lopuksi erään Itä-Fukuyaman seurakunnan jäsenen, rouva Satoon todistus siitä, miten Vapauttaja saapui hänen elämäänsä:

Sain osakseni pelastuksen Jumala kutsui sisäisen ahdistuksen kautta minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkkoon 19.9.1991. Kun Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella, sydämeni täytti ahdistunut huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minua ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin tuolloin ihan tosissani, ettei pojallani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta. Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viiranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan pojan saamiseksi takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 2000 jenin hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Kun nyt ajattelen, niin eihän rahalla voi tällaisia ongelmia ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioista. Vastasin rehellisesti kysymyksiin. Tällöin syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 2000 jeniä. Seuraavalla kerralla menin 30 000 jeniä mukaan, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo miljoonan jenin maksua. Kysymykseni, miksi pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojallesi!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessa.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä tou-

hua ja suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne minuun muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla. Mutta tuo syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemieni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sietämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini.

Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin 2 aiemmin lähistöllä asuvalta kristityltä saamaani kutsulappuun ja etsin tieni tuohon kristilliseen kirkkoon. Kirkon pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien aloin käydä jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan Raamatun sanakirjan. Viikolla pidettävässä Raamattu-piirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten minä voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Minulle, joka olin koko sydämeistäni etsinyt apua ja pelastusta, annettiinkin **ylhäältä** usko siihen, että Jeesus on Jumala. Tunsin, miten kaikki hartioilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Mutta kun sitten palasin yksin kotiin, en voinut olla ihmettelemättä, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin (nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan) Tomohiro Hoshinon kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä. Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa? Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeiseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin runon moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuossa tilassa! En itse kykene mihinkään kysymysten ratkaisemiseksi. Minähän olen juuri tuo liikkumaan 3 kykenemätön. Siihen asti olin kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, että omin voimin en saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa Hänet vastaan Vapahtajanani. Tuona hetkenä minä, joka olin kantanut niin suurta huolta poikani tulevaisuudesta ilman yliopistokoulutusta, saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on poikani luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee

kuljettamaan sillä häntä. Tajusin, ettei poikani ollut tullutkaan tämän maailmaan pelkästään minun kauttani. Siitä hetkestä minä, joka olin luottanut omaan voimaani mutta ajautunutkin omissa ajatuksissani tuskan pyörreimuun, aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että **olinko** saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani. Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Se Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen. Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri antoi myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden Hänen rakkaudesta. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä Hänen edessään ja Häntä rukoillen.

Entä Sinä?

Onko Jumala Sinun kanssasi? Herra kutsuu Sinua yhteyteensä ja omaan pitopöytänsä. Hän kutsuu Sinua Sanan kautta nyt. Avaa sydämesi, kun Hän taivuttelee Sinua totuuteen ja parannukseen. Hän rakastaa Sinua.